

Ηώ Αγγελή

Η Ηώ Αγγελή κάνει ένα slalom μεταξύ ζωγραφικής και σχεδίου, σε μία έκθεση όπου τα ζωγραφικά έργα μεγάλου μεγέθους, συνυπάρχουν με τα μικρά σχέδια με έναν τρόπο αριστοτεχνικό. Το εσωτερικό και το εξωτερικό, η φύση στην πόλη - urban nature, αλλά και ο τρόπος που διαχειρίστηκε η καλλιτέχνη τον εγκλεισμό και την καραντίνα είναι στο επίκεντρο του έργου της, με τα σχέδια να μπαίνουν ένθετα ως μικρά παραμύθια-διηγήματα του μεγαλύτερου αφηγήματος που μας διηγείται μέσα από την καινούργια της δουλειά στη συνέντευξη που ακολουθεί.

Της Έφης Μιχάλαρου

Ο τίτλος της νέας ατομικής σας που πραγματοποιείται αυτή την περίοδο στην γκαλερί Ζουμπουλάκη είναι Slalom, εκτός από τα slalom που χρειάστηκε την περίοδο της καραντίνας να πραγματοποιήσετε για να βρεθείτε από το σπίτι σας στο εργαστήριό σας, κάνατε και ένα εικαστικό σλάλομ όπως διαπιστώσαμε στην έκθεσή σας που είναι εξαιρετικό. Η ζωγραφική διαδέχεται το σχέδιο με έναν τρόπο αριστουργηματικό... Πως προέκυψε αυτή η σχέση;

Το σχέδιο ήταν πάντα μέρος της δουλειάς μου, σαν προσχέδιο, σαν οργάνωση του καμβά ή αναφορά που ποτέ δεν ακολούθησα κατά γράμμα. Το σχέδιο έχει την αμεσότητα του εδώ και τώρα με δύο γραμμές μπορεί να αποτυπωθεί η ιδέα, το πρόσωπο του απέναντι.

Τη χρονική περίοδο του εγκλεισμού το σχέδιο γίνεται μονόδρομος, είναι το μόνο εφικτό μέσο στο οποίο έχω πρόσβαση για να κρατήσω σημειώσεις και να αποτυπώσω την οξύμωρη ησυχία μιας πρωτόγνωρης συνθήκης.

Στη δεδομένη έκθεση, τα σχέδια αυτονομούνται, έχοντας δουλευτεί σαν μια ενότητα αναφορών, τόσο σε αυτό που έβλεπα όσο και σε αυτό που φαντασιακά θα μπορούσε να συμβεί. Σιγά σιγά η πορεία από το σπίτι στο εργαστήριο δημιούργησε δύο ενότητες έργων διαφορετικής χειρονομίας και υλικών, με κοινό όμως πυρήνα έρευνας την ένταση ανάπτυξης της φύσης. Ένα εικαστικό slalom από τον ένα χώρο στον άλλο, από το ένα υλικό στο άλλο, από τη μία χειρονομία στην άλλη.

Εκτός από τη χειρονομία τι χωρίζει και τι ενώνει τα δύο μέσα μεταξύ τους για σας σαν εικαστικό?

Όλες αυτές οι διαφορετικότητες μεγεθών και υλικών συνομιλούν. Τα σχέδια οργανώνονται μέσα από την αφήγηση που συναντάμε στα όνειρα, τους μύθους και τις αλληγορίες, τότε που μπλέκονται ασύμβατα μεταξύ τους πράγματα και με ελεύθερους συνειρμούς προκύπτει μια νέα εικόνα. Η ζωγραφική στον καμβά με χρώματα μικρών τονικών διαβαθμίσεων, κοντινών σε αυτές του γραφίτη, έχει μια πιο στοχευμένη αναζήτηση στον φυσικό χώρο που εξελίσσεται ερήμην. Οι εικόνες των σχεδίων και των χρωμάτων λειτουργούν παράλληλα αλλά και αυτόνομα.

Όπως και το στήσιμο της έκθεσης που είναι πολύ διαφορετικό από αυτά που έχουμε μέχρι τώρα συνηθίσει και που συμβαίνει αυτή την εποχή και στο εξωτερικό να συνδυάζουν και να συνομιλούν έργα με διαφορετικά σχήματα και μεγέθη με ένα αρμονικό τρόπο. Θεωρείτε ότι είναι απόρροια του εγκλεισμού και του covid?

Ανεξάρτητα από τη συγκεκριμένη συγκυρία που λειτούργησε σαν αφορμή, το συμβατικό στήσιμο των εκθέσεων έχει αναθεωρηθεί. Βλέπουμε, με πολύ ενδιαφέρον, να συνυπάρχουν ετερόκλητα υλικά, αναλογίες, προθέσεις και αναφορές έργων, ώστε να οργανωθεί ένα πολυμορφικό εικαστικό περιβάλλον. Όταν στήθηκε η έκθεση είδα πιο καθαρά πως όλα γίνονται ένα, δουλεμένα από το ίδιο χέρι, με την ίδια αθόρυβη ανησυχία.

Η φύση σε αυτή την ενότητα είναι στο επίκεντρο του έργου σας, πόσο σημαντική είναι για σας? Είναι η δουλειά σας ένα σχόλιο στην καταστροφή και την κακοποίησή της?

Περισσότερο είναι ένα εγκώμιο στην αέναη δύναμη της Φύσης. Υπάρχει χωρίς την παρουσία μας, ενώ δεν συμβαίνει το αντίθετο. Κάθε κλαδάκι, κάθε φύλλο μπορεί να υπάρχει, και να συμμετέχει στην ακμή

και τη φθορά. Δεν ζωγραφίζω στοχεύοντας μόνο στην ωραιότητα της φύσης αλλά και στον συμβολισμό της κατάληψης των χώρων που εγκαταλείπονται και φυτρώνουν.

Φύση, χώρος και ενδιάμεσος χώρος. Παρατηρούμε ότι στο μεσοδιάστημα, στο κενό δημιουργείτε έναν τρίτο χώρο που κάθε φορά η διαχείρισή του, είναι διαφορετική, πόσο σημαντικός είναι και τι θέλει να αρθρώσει, να διηγηθεί στον θεατή?

Συνήθως ο χώρος που μεσολαβεί είναι αδρανής, με ενδιαφέρει να γίνει ορατός, να πάρει ταυτότητα. Ο ενδιάμεσος χώρος, μέσα στην αμηχανία του να προσδιοριστεί, χρωματίζεται ή αποχρωματίζεται ενώ βλέπουμε αιωρούμενα στοιχεία, όπως οι νιφάδες του χιονιού, τα ιπτάμενα λεμόνια απέναντι σε κτίρια μακέτας ή οι σταγόνες της βροχής σε υγρούς τόπους . Είναι μια γέφυρα ανάμεσα στο πρώτο επίπεδο του έργου και το τελευταίο, στο βάθος της εικόνας. Είναι ο χώρος που δηλώνει αυτό που συμβαίνει.

Τόσο τα χρώματα στους πίνακες, όσο και τα σχέδια, αλλά και τα ζώα στα σχέδια εμπεριέχουν μία παραμυθένια υφή... Είναι τα δικά σας παραμύθια? Ποια η σχέση σας με το παραμύθι και την παραμυθία και η ανάγκη τους στην εποχή μας?

Η αφήγηση, κάθε μορφής, αυτή της σκιάς, των παύσεων και των εντάσεων, ενός κτίσματος ή ενός ζώου, η ανακολουθία των αναλογιών, πλέκουν όλα μαζί έναν προσωπικό κόσμο με μακρινή καταγωγή. Από τη στιγμή που δεν μιλάμε για την αναπαράσταση ενός πραγματικού χώρου, το ελάφι ή η αλεπού, παίρνουν τους συμβολισμούς που γνωρίζουμε από τις ιστορίες, τους μύθους και τις αλληγορίες. Η εικόνα είναι απροσδόκητη ούτως ή άλλως, μπορεί το σύννεφο να κατοικεί σε ένα δωμάτιο ή ένα υπερμεγέθες φυτό να συνομιλεί με ένα άδειο κάθισμα, αυτή είναι η γοητεία της τέχνης , κάνει τα αδιανόητα να συμβαίνουν...

Η εποχή μας έχει δοκιμάσει πολυποίκιλους εκφραστικούς τρόπους, έχει αναπτύξει μεγάλες ανοχές ή έχει αγκαλιάσει τάσεις και ρεύματα. Σίγουρα ο μύθος ακουμπάει σε ένα ευαίσθητο κομμάτι του εαυτού της τέχνης.

Info: Γκαλερί Ζουμπουλάκη, Πλατεία Κολωνακίου 20, Αθήνα, Διάρκεια: 2/2-11/3/2023, Ημέρες & Ώρες: Τρ. & Περ.-Παρ. 11:00-20:00, Τετ. & Σαββ. 11:00-15:00, <https://www.zoumboulakis.gr/>

Πρώτη Δημοσίευση 5/3/2023

www.dreamideamachine.com

© Συνέντευξης Έφη Μιχάλαρου